

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: M.
sídlem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2020, č. j. KUZZL 46687/2020,
sp. zn. KUSP 46687/2020 PŽÚ

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2020, č. j. KUZZL 46687/2020, sp. zn. KUSP 46687/2020 PŽÚ (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo ve výroku II. o uložení správního trestu změněno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravních a správních agend (dále též „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán

- I. stupně“), ze dne 30. 6. 2020, č. j. MUUH-DSA/48222/2020/MilM, sp. zn. Spis/5975/2020 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“). Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání pokračujícího přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 5 odst. 2 písm. c) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se měla dopustit dvěma dílčími útoky, když:
- a) dne 14. 5. 2020 v 7:48 hod., na adrese X, Uherské Hradiště, vytvořila venkovní posezení před pivnicí Fontána, kterou provozuje, v počtu čtyř stolů, šestnácti židlí a dvou dřevěných zákrytů, čímž neoprávněně zabrala veřejné prostranství, přičemž jde o případ, který nelze postihnout podle jiných zákonů (dále též „první dílčí útok“),
- b) dne 26. 5. 2020 v 9:08 hod., na adrese X, Uherské Hradiště, pokračovala v protiprávním jednání, když opakovaně vytvořila venkovní posezení před pivnicí Fontána, kterou provozuje, v počtu čtyř stolů, šestnácti židlí a dvou dřevěných zákrytů, čímž neoprávněně zabrala veřejné prostranství, přičemž jde o případ, který nelze postihnout podle jiných zákonů (dále též „druhý dílčí útok“),
3. Za spáchání pokračujícího přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 15 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a následně se již vyjadřoval k odvolacím námitkám. Konkrétně uvedl, že prvostupňový orgán postupoval správně, pokud žalobkyni uznal vinnou ze spáchání pokračujícího přestupku, neboť její vina byla spolehlivě prokázána. Na tom nemůže nic změnit ani žalobkyní doložené podání žádosti o udělení souhlasu se zábořem veřejného prostranství. Podstatná je skutečnost, že žalobkyně takovým souhlasem v době přestupkového jednání nedisponovala.
5. Co se pak týče námitky absence materiální stránky přestupu, žalovaný doplnil, že jednání žalobkyně spočívalo v tom, že „paraziticky“ okupovala veřejné prostranství, a to pro své individuální podnikatelské záměry. Podle ustálené judikatury pak není rozhodné, jak velká plocha byla neoprávněně zabrána. Za důvodu dále žalovaný nepovažoval ani námitku účelovosti nepřímého postihu jednatele žalobkyně jako právnické osoby, protože každý přestupek musí být projednán z úřední povinnosti. Dopady spojené se zavedením mimořádných (epidemiologických) opatření pak byly prvostupňovým orgánem správně zohledněny až v rámci stanovení výše pokuty.
6. V této souvislosti bylo rovněž zohledněno, že žalobkyně již byla za obdobné jednání pravomocně potrestána, a to příkazem na místě ze dne 2. 10. 2019, č. X, kterým jí byla uložena pokuta 1 500 Kč. Kromě toho vzaly správní orgány do úvahy nejen podanou žádost žalobkyně o udělení souhlasu se zábořem veřejného prostranství, ale také již uvedené důsledky mimořádných opatření přijatých za účelem zamezení šíření koronavirové pandemie. Jelikož se výše pokuty pohybuje při její spodní hranici, žalovaný neshledal důvody k jejímu snížení. Naopak žalovaný přistoupil ke změně

výroku II. prvostupňového rozhodnutí z důvodu nesprávného odkazu na zákonné ustanovení.

III. Žaloba

7. Žalobkyně předně namítala, že napadeným rozhodnutím byla porušena předvídatelnost práva a zásada legitimního očekávání. Podle názoru žalobkyně byl rozsah záboru veřejného prostranství nepatrný, pročez tak nelze hovořit o naplnění dostatečné míry společenské škodlivosti. Ačkoliv byla daná námitka uplatněna již v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, žalovaný se k ní dostatečně nevyjádřil, resp. neuvedl, jak byla materiální stránka přestupku naplněna. Stejně tak žalovaný podrobně nezdůvodnil naplnění jednotlivých formálních znaků skutkové podstaty přestupku.
8. Kromě toho žalobkyně poukázala na skutečnost, že dne 27. 4. 2020 podala formální žádost o udělení souhlasu se záborem veřejného prostranství. Tato žádost však nebyla ze strany příslušného orgánu v rozporu se zásadou rychlosti řízení dlouhou dobu vyřízena, přičemž žalobkyně od úřední osoby Městského úřadu Uherského Hradiště obdržela účelovou informaci o tom, že musí nejprve podat žádost o nájem předmětného pozemku, přičemž by měla následně obdržet složenku, po jejíž úhradě bude moci veřejné prostranství užívat. Až posléze žalobkyně obdržela vyrozumění o tom, že její žádost byla zamítnuta, a to bez bližšího zdůvodnění. Současně žalobkyně nebyla vůbec poučena o tom, jak se může danému postupu bránit. Podle názoru žalobkyně se jedná o důsledek zaujatosti příslušného úřadu vůči jejímu jednání, což souvisí mimo jiné s tím, že předchozí provozovatel daného restauračního zařízení po dobu několika let veřejné prostranství užíval, aniž by platil příslušný poplatek, popř. byl za své jednání jakkoliv napomínán nebo pokutován.
9. Za nezákonné poté žalobkyně označila také úvahy správních orgánů stran výše uložené pokuty, protože nebyly dostatečně individualizovány. V této souvislosti žalobkyně zejména zdůraznila, že měla podobně jako ostatní podnikatelé v oblasti pohostinství zájem na vyrovnaní ztrát vzniklých v důsledku mimořádných opatření majících za cíl zamezení šíření koronavirové pandemie. Proto před svým provozem zřídila malou venkovní zahrádku, která byla v daném místě provozována již předcházejícím vlastníkem dotčené nemovitosti.
10. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Eventuálně pak žalobkyně navrhla, aby soud od uložení správního trestu upustil, popř. zjevně nepřiměřenou výši pokuty moderoval.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a bylo řádně zdůvodněno. Ve vztahu k jednotlivým námitkám poté žalovaný doplnil, že námitka absence materiální stránky přestupku byla řádně vypořádána. Žalobkyně totiž svým jednáním nepochybně naplnila znaky dotčené skutkové podstaty přestupku, když veřejné prostranství neoprávněně užívala pro své individuální potřeby. V tomto směru není podstatné, jak rozsáhlá plocha byla neoprávněně zabrána, popř. okolnost, jak dlouho takový zábor

trval. Není dále pochyb o tom, že žalobkyně se dopustila pokračujícího přestupku, neboť jednotlivé dílčí útoky nastaly v blízké časové souvislosti, přičemž šlo o obdobné jednání spadající pod stejnou právní kvalifikaci.

12. K tomu žalovaný doplnil, že žalobkyně si v kontextu podání žádosti o udělení souhlasu se zábořem veřejného prostranství musela být vědoma toho, že potřebným souhlasem nedisponuje, přestože byla na tuto okolnost opakovaně upozorňována hlídkou městské policie a dokonce byla za obdobné jednání již jednou pravomocně postihnuta. Co se pak týče výše uložené pokuty, žalovaný připomněl, že žalobkyně se dopustila přestupku opakovaně, a to v době, kdy již nebyla mimořádná (epidemiologická) opatření v platnosti. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, ve které v podstatě zopakovala žalobní argumentaci. Konkrétně uvedla, že její jednání nevykazovalo potřebnou míru společenské škodlivosti, přičemž žalovaný se naplněním materiální stránky přestupku dostatečně nezabýval. Nelze pak vycházet z toho, že jakýkoliv (z hlediska rozsahu) zábor veřejného prostranství má být jako přestupek postížen. Kromě toho žalobkyně opětovně zdůraznila, že předchozí provozovatel restauračního zařízení danou zahrádku dlouhodobě užíval, aniž by byl jakkoliv postížen. Žalobkyně navíc podala žádost o udělení souhlasu se zábořem veřejného prostranství, o které však nebylo dlouhou dobu rozhodnuto. Až následně obdržela stručné vyrozumění o tom, že její žádosti nemůže být vyhověno. Dotčená úřední osoba jí navíc měla informovat o tom, že v kontextu podané žádosti obdrží složenku, na základě jejíhož uhrazení bude moci veřejné prostranství užívat. Závěrem žalobkyně rovněž zopakovala, že svým jednáním se snažila snížit ztráty spojené s důsledky epidemiologických opatření.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

14. Ve správním spisu se ve vztahu k prvnímu dílčímu útoku pokračujícího přestupku nachází zejména protokol o předání přestupku ke správnímu řízení, pořízená fotodokumentace, záznam o události. V souvislosti s druhým dílčím útokem je poté ve správním spisu založeno oznámení přestupku, úřední záznam a pořízená fotodokumentace. Součástí spisové dokumentace je rovněž kopie záznamu o podání vysvětlení žalobkyně zastoupené jejím jednatelem M. M., včetně kopie příkazu na místě (bloku) ze dne 2. 10. 2019, č. X.
15. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz ze dne 1. 6. 2020, proti kterému žalobkyně podala odpor. Z toho důvodu bylo pokračováno v přestupkovém řízení a nařízeno ústní jednání na den 24. 6. 2020. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že správní orgán I. stupně provedl za přítomnosti jednatele žalobkyně jako právnické osoby dokazování pořízenou fotodokumentací. Současně byl proveden důkaz výsledkem obviněné a svědeckou výpovědí str. T. H.
16. Žalobkyně se prostřednictvím svého jednatele k věci vyjádřila způsobem, že zahrádka před pohostinstvím byla provozována již předchozím majitelem, aniž by bylo z jeho strany cokoli hrazeno. Žalobkyně poté zahrádku sama provozovala v roce 2019 na základě nájemní smlouvy. Počítala tedy s tím, že jí bude po domluvě s úřední osobou opět zaslána složenka k úhradě, čímž bude zábor veřejného prostranství v souladu se

zákonem. Nakonec jí však bylo sděleno, že je třeba žádat o souhlas s nájmem, neboť se jedná o zábor veřejného prostranství na delší dobu. Policista H. poté vypověděl, že v půlce měsíce května zaznamenával událost v bistru Fontána, kde se nacházela venkovní zahrádka, aniž by byla ztotožněná obsluha schopna předložit smlouvu spojenou se zábořem veřejného prostranství. Z toho důvodu byla věc zdokumentována.

17. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobkyně odvolala. Jelikož správní orgán I. stupně nepovažoval podané odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
19. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
21. Žaloba **není důvodná**.
22. Žalobkyně v žalobě namítala nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to ve vztahu k naplnění formálních znaků přestupku a jeho společenské škodlivosti. V této souvislosti žalobkyně poukázala rovněž na své legitimní očekávání a marnou snahu o získání potřebného souhlasu se zábořem veřejného prostranství. Současně žalobkyně zpochybnila přezkoumatelnost úvah správních orgánů stran výše uložené pokuty, kterou považuje za zjevně nepřiměřenou, pročež zdejší soud sekundárně žádá o její moderaci.
23. Podle ust. § 5 odst. 2 písm. c) zákona o některých přestupcích platí, že: „*Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poškodí nebo **neoprávněně zabere veřejné prostranství**, veřejně přístupný objekt nebo veřejně prospěšné zařízení, jde-li o případy, které nelze postihnout podle jiných zákonů.*“
24. Podle ust. § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, dále platí, že: „*Veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.*“
25. V této souvislosti je nutné vycházet rovněž z právní úpravy obsažené v zákoně č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, která je založena na rozlišování obecného a zvláštního užívání veřejného prostranství. Zatímco obecné užívání je zásadně bezplatné, zvláštní užívání je spojeno výlučně s činnostmi uvedenými v § 4 odst. 1 daného zákona (včetně prodeje a poskytování služeb), přičemž je možné pouze za úplaty, tedy oproti zaplacení příslušného poplatku (srov. nález

Ústavního soudu ze dne 25. 10. 1995, sp. zn. Pl. ÚS 14/95, přístupný na <http://usoud.nalus.cz>).

26. Žalobkyně nepochybně, že v rámci poskytování restauračních služeb provozovala venkovní posezení (zahrádku) zachycené na pořízené fotodokumentaci v místě, které je veřejným prostranstvím ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona o obcích a že jde o veřejné prostranství, které bylo k datu spáchání dílčích útoků vymezeno jako veřejné prostranství vymezeno příslušnou obecně závaznou vyhláškou obce ve smyslu § 10 zákona o obcích. Konkrétně jde o obecně závaznou vyhlášku zastupitelstva Města Uherské Hradiště č. 9/2019 vydanou dne 16. 12. 2019 a účinnou ode dne 1. 1. 2020, což soud ověřil z veřejně přístupné evidence právních předpisů obce (<https://www.mesto-uh.cz/obecne-zavazne-vyhlasky-a-narizeni>).
27. Stejně tak žalobkyně nerozporuje skutečnost, že se z její strany jednalo o opakované užití veřejného prostranství ve zvláštním režimu, přičemž za tímto účelem neuhradila žádný poplatek ani nedisponovala souhlasem, o jehož získání v souladu s příslušnou obecně závaznou vyhláškou aktivně usilovala. Krajský soud z toho dovozuje, že žalobkyně nerozporuje to, že v datech jednotlivých dílčích útoků tvořících skutkovou podstatu pokračujícího přestupku nedisponovala statusem zvláštního užívání předmětného veřejného prostranství, který je založen na povolovacím principu. Je nutno dovodit, že status zvláštního užívání veřejného prostranství (veřejnoprávní povolení) je žadateli uděleno až tehdy, projeví-li obec stanoveným způsobem svou vůli umožnit žadateli zvláštní užití veřejného prostranství, kupř. tím, že mu stanoven (vyměřen) místní poplatek na základě jeho ohlášení. Na druhé straně, pouhým ohlášením bez zaplacení poplatku (není-li od jeho zaplacení subjekt osvobozen) není ještě zvláštní užívání založeno a žadatele v této situaci nechrání princip legitimního očekávání.
28. S ohledem na tyto skutečnosti lze proto dospět k závěru, že žalobkyně se dopustila pokračujícího přestupku, jehož spáchání je jí kladeno za vinu. Ačkoliv se správní orgány nepochybně mohly podrobněji věnovat naplnění jednotlivých znaků formální stránky přestupku, nelze považovat jejich úvahy na nepřezkoumatelné. Ve vazbě na skutkové okolnosti případu a provedené důkazy (včetně faktického doznání žalobkyně) totiž dostatečně zdůvodnily, že žalobkyně jako právnická osoba na úkor jiných občanů vědomě zabrala veřejné prostranství za účelem zvláštního užití (k postavení tzv. zahrádky), aniž by k tomu byla oprávněná. Správní orgány pak nemají zákonnou povinnost výslovně reflektovat teoretické rozlišování mezi subjektem, objektem, subjektivní stránkou a objektivní stránkou deliktu. Za podstatné je nutné považovat skutečnost, že v jejich úvahách jsou všechny tyto znaky alespoň implicitně obsaženy.
29. Krajský soud dále nepovažoval za důvodnou ani námitku brojící proti absenci společenské škodlivosti pokračujícího přestupku, resp. jeho dílčích útoků. Žalobkyně má pravdu v tom, že správní orgán je vždy povinen zkoumat, zda je v konkrétním případě naplněna nejen formální, ale také materiální stránka přestupku. V této souvislosti bylo nicméně judikováno, že v případě přestupku je na rozdíl od trestného činu postačující, aby byl zájem společnosti ohrožen nebo porušen alespoň v míře nepatrné (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

jsou dostupná na www.nssoud.cz). Lze dále logicky dovodit, že jednotlivé skutkové podstaty přestupků byly ze strany zákonodárce považovány za společensky škodlivé, jinak by k jejich veřejnoprávnímu postihu nepřistupoval. Obecně lze tedy existenci materiálního znaku dovozovat ze samotné formální stránky přestupku, pakliže nenastanou okolnosti, které by společenskou škodlivost v podstatné míře eliminovaly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, čj. 3 As 92/2014 – 32).

30. Prvostupňový orgán výslovně uvedl, že žalobkyně svým jednáním v podstatě vyloučila ostatní osoby z možnosti užívání veřejného prostranství, když ho neoprávněně zabrala za účelem zřízení zahrádky u přilehlého pohostinství, tedy ve vazbě na výkon své podnikatelské činnosti. Na tuto úvahu navázal žalovaný, který jednání žalobkyně navíc výslovně označil za „parazitické okupování“ veřejného prostranství. Krajský soud se ztotožňuje se správními orgány v tom, že právem chráněný zájem zde souvisí nejen s obecným požadavkem na dodržování právních pravidel, ale také se zachováním všeobecné přístupnosti veřejného prostranství, kdy případné výjimky (ve smyslu zvláštního užití) musí splňovat zákonné podmínky a musí být vůči všem osobám uplatňovány stejnou měrou.
31. Žalobkyně má naopak pravdu v tom, že by bylo absurdní postihovat jakýkoliv neoprávněný zábor veřejného prostranství, např. takový, který by spočíval v umístění předmětu centimetrových rozměrů. V takovém případě by totiž bylo opravdu na místě uvažovat o tom, že společenská škodlivost nebyla dána ani v nepatrné míře. V nyní projednávané věci však z pořízených fotodokumentací dílčích útoků pokračujícího přestupku spolehlivě vyplývá, že žalobkyně na daném místě v krátkém časovém rozmezí opakovaně rozmístila několik stolků, dřevěné zákryty a větší počet židlí, což rozhodně nelze s uváděným příkladem významově zaměňovat.
32. Stejně tak nelze uvažovat o tom, že by žalobkyni zprostilo odpovědnosti za přestupek samotné podání žádosti o udělení souhlasu se zábořem veřejného prostranství. Naopak lze z jednání žalobkyně dovozovat, že si byla vědoma toho, že nemá bez dalšího oprávnění ke zvláštnímu užití veřejného prostranství, tedy k provozování daného formy venkovního posezení.
33. S ohledem na výše uvedené skutečnosti se tedy žalobkyně nemůže legitimně dovolávat úhrady složenky za uplynulé období nebo správní praxe vůči předchozímu provozovateli daného restauračního zařízení, protože z okolností případu (podání žádosti o udělení souhlasu, opakované kontroly a výzvy policie, recidiva) lze spolehlivě dovodit, že žalobkyně si byla protiprávnosti svého jednání dobře vědoma. Na tom nemůže nic změnit ani údajné sdělení úřední osoby stran zaslání další složenky a její úhrady, což mělo podle tvrzení žalobkyně získání souhlasu implicitně zahrnovat. Pokud krajský soud odhlédne od toho, že výzvě k úhradě dotčené částky by mělo zpravidla předcházet nějaké smluvní ujednání či vydání právního aktu, je podstatné, že žalobkyni nakonec nebyla žádná složenka doručena. Ani prokázání pravdivosti těchto tvrzení by tak nemělo na posouzení její odpovědnosti za přestupek žádný vliv. Samotná zákonnost postupu příslušného městského úřadu spočívající v prostém vyrozumění o nevyhovění žádosti (bez odůvodnění a poučení) není pak předmětem tohoto řízení, které se týká výhradně přezkumu napadeného a prvostupňového rozhodnutí, popř. také postupu správních orgánů, které jejich vydání v přestupkovém řízení předcházelo.

34. Žalobkyně dále zpochybnila úvahy správních orgánů stran výše pokuty, přičemž současně navrhovala její soudní moderaci. Správní orgány zdůvodnily uložení pokuty spíše při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí (horní hranice sazby činí v případě recidivy dle § 5 odst. 4 písm. c) zákona č. 251/2016 Sb. částku 75 000 Kč) s odkazem na skutečnost, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu pokračujícího přestupku dvěma dílčími útoky, přičemž již byla v minulosti za obdobné jednání jednou pravomocně uznána vinnou (viz kopie pravomocného příkazu na místě). Současně v její prospěch zohlednily, že usilovala o legalizaci záboru veřejného prostranství, přičemž její pohnutky byly vedeny snahou o zmírnění finančních ztrát a celkových dopadů mimořádných (epidemiologických) opatření.
35. Podle názoru zdejšího soudu se jedná o přezkoumatelné závěry, které v dostatečné míře reflektují individuální okolnosti případu. Nelze poté opomenout, že výše uložené pokuty je především záležitostí správního uvážení, které by soud neměl nahrazovat. Využití moderačního oprávnění soudu ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. je tak na podkladě návrhu žalobkyně možné pouze za situace, kdyby pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené či excesivní výši, což se v nyní projednávané věci nestalo.

VII. Závěr a náklady řízení

36. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. srpna 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce